

The book cover features a stylized illustration of a woman in profile, facing right. She has dark hair and is wearing a red dress with a complex, repeating geometric pattern. She is holding a small, pink cup with a green handle and a white floral design. The cup contains a green liquid. The background is a solid red color with a subtle, repeating pattern of the same geometric design as the dress. The title and author's name are printed in white and orange text over the illustration.

SILVIA BYSTRICĀNOVĀ

ŠŤASTIE
PRIŠLO
V SOBOTU

Silvia Bystričanová

**Šťastie prišlo
v sobotu**

Silvia Bystričanová

**Šťastie prišlo
v sobotu**

sloart

Ďakujem Františkovi Flosovi za inšpiratívnu odvahu.
Ďakujem svojim najbližším za trpezlivosť a veľkorysosť počas dní,
keď som myšlienkami bola pri svojich literárnych postavách.
Vďaka patrí aj Janke a Vladkovi Kuklišovcom, rodičom a sestre
Marcele, ako aj Lucii Siposovej, Alene Gabovej a Richardovi Poláčkovi
za priazeň, podporu a často vyslovovaných, pre mňa veľmi dôležitú vetu:
Chod' písať!
Špeciálne ďakujem svojim čitateľom za motivujúcu korešpondenciu.
Veľká vďaka patrí aj Zuzane Šeršeňovej z vydavateľstva Slovart
za dojemnú dôveru v moju tvorbu a výtvarníkovi Dodovi Dobříkovi,
že mi rozumie aj bez slov.

Text © Silvia Bystričanová 2014
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2014

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými
prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými,
vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom
súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-1144-0

*Túto knihu venujem všetkým,
ktorí láskavosť povýšili na životný postoj
a bezvýhradne veria, že môžu byť šťastní,
ak sa tak rozhodnú.*

Let spoločnosti Lufthansa prebiehal bez problémov do chvíle, kým Ninu Rybanskú nezobudila tupá bolesť stuhnutej krčnej chrbtice a hlas letušky: „Prelietame oblasťou so zvýšenými turbulenciami, prosím pasažierov, aby sa pripútali.“

Napriek klimatizácii sa začala Nina potiť a pevne dúfala, že automatického pilota nahradil kapitán. Bez ohľadu na fakt, že ľudia robia viac chýb ako stroje, túžila po tom, aby mal Boeing 777 v rukách človek. Obrovské lietadlo začalo padať a vzápätí náhle stúplo a Nina pripomenulo odpor ku koloťochom a horským dráham, ktorý v nej vzkĺčil ešte v detstve. Vlasy sa jej začali zliepať do kučierok a pri každom vystrašenom nádychu jej vklzli do úst. V rukách pevne zvierala knihu Dobšinského rozprávok a nechápala, ako môže to dievčatko na vedľajšom sedadle spokojne spať. *Spánok spravodlivých. Po rozprávke O troch zhavranených bratoch, ktorú som jej čítala, ju len tak niečo nevydesí.* „Hja, čože by zaslúžil? Nič inšieho, len aby ho do suda klincami vybitého zapravili a z vysokého vrchu dolu spustili.“ *Za všetko môže Dobšinský.*

Papierovou vreckovkou si v nepravidelných intervaloch utierala z čela kvapky potu a šepotavým hlasom naplneným

strachom si sľubovala, že ak let prežije v zdraví, vydá sa za Roniho, odnesie pár kníh do antikvariátu a namiesto umývačky riadu si kúpi ďalšiu knižnicu. Silná turbulencia osemdesiat minút pred plánovaným pristátím vydesila nielen ju a pasažierov, ale aj stevarda, ktorého permanentný a tak trochu otupený úsmev pôsobil v tejto situácii nevhodne.

„Bojíte sa, že spadneme?“ prihovorila sa Nine matka dievčatka znepokojeným hlasom.

„Nie. Bojím sa, že spadneme a prežijem to len ja,“ odpovedala, ale nemala chuť na ďalšiu konverzáciu.

„Nenapadlo mi takto uvažovať,“ povedala po chvíli vyplašená mladá žena a nervózne sa pozrela na tvár spiacej a nič netušiacej dcéry.

Nina zatvorila oči a úpenlivo sa modlila. Spomenula si na slová moderátora v nejakej televíznej relácii, ktorý tvrdil, že cestujúci v lietadle sa modlia najvrúcnejšie, ak im hrozí reálna hrozba. Naposledy cestovala lietadlom pred pár rokmi, na dovolenku. Bol to pre ňu taký traumatizujúci zážitok, že sa odvtedy aerolíniám vyhýbala. To, že dnes dokázala nastúpiť na palubu lietadla, považovala za osobnú výhru.

Letisko Ratmalana v srílanskom meste Colombo ich privítalo vlhkým dusnom. Nina po viac ako šiestich hodinách búrlivého letu stále sedela pripútaná, neschopná pohybu, s doširoka otvorenými očami plnými prežitého strachu. Premýšľala, ako sa dostane naspäť domov. Bola totiž rozhodnutá do žiadneho lietadla už nikdy nenastúpiť. Priročila k nej letuška, odopla bezpečnostný pás a trpezlivo jej dohovárala:

„Už musíte vystúpiť.“ Podala jej príručnú tašku a zhovievavo sa usmiala.

„Ja viem,“ poslúchla Nina, zhlboka sa nadýchla a roztraseným krokom sa presunula k východu, dúfajúc, že turbulentný začiatok môže znamenať dobrý koniec.

Po vybavení formalít a úlave, že sa jej nestratila batožina, vybrala z tašky fotografiu mladého muža, ktorú jej pred odchodom spolu s balíčkom peňazí odovzdal starý pán Guttman. Tváril sa pritom ako poslíček, ktorý netuší, čo

odovzdáva a Nina mu bola za to svojím spôsobom vďačná. Pozrela sa na fotografiu a nahlas si vzdychla.

Vždy mala problém odlíšiť Vietnamca od Kórejca, Japonca od Číňana. Všetci sa jej zdali rovnakí, a tak ju pohľad do príletovej haly plnej drobných ázijských mužov vyľakal. Opäť sa pozorne zadívala na fotografiu, no usúdila, že nemá šancu. Ten chalan sa v jej očiach podobal na každého muža na letisku. Upotená od strachu posadila sa rezignovane na svoju batožinu a čakala, kým ju nenájde on.

Uvítala anonymitu vzdialenej cudziny a so záujmom, občas aj drzo, si prezerala tváre i správanie cestujúcich. Páčila sa jej žoviálna farebnosť oblečenia ľudí na Srí Lanke, ktorej sa prispôbili aj turisti a slúbila si, že aj ona zmení po návrate šatník a začne sa obliekať farebnejšie.

Lahký dotyk dlane na pleci ju potešil. Nízky kučeravý muž v bielej košeli a v tradičnej sukni uviazanej na bruchu na uzol sa na ňu usmial najuveriteľnejším úsmevom a nahlas, aby prehlušil hlásenie o aktuálnych príletoch a odletoch, jej povedal: „Hello, Nina, vitaj.“ Pozrel sa pre istotu ešte raz na fotografiu vo svojej ruke, aby sa utvrdil, že našiel správnu osobu a opäť sa spokojne usmial.

Nepočkala, kým sa jej predstaví, s ľahkosťou vyskočila a silno ho objala a vybozkávala. Na okamih odstúpila, aby objatie opäť zopakovala a celkom zabudla na svoj zanedbaný vzhľad. Prekvapený muž sa strácal v jej plných tvaroch, ale evidentne mu to neprekážalo.

„Pekný zvyk.“ Doširoka odhalil chrup, zdvihol batožinu a kývol jej, aby ho nasledovala.

2

„Mimochodom, som Purí,“ predstavil sa, kým nakladal batožinu do auta.

„Purí,“ zopakovala jeho meno a mala pocit, že ho už niekde počula.

Jazda starým autom v ľavom jazdnom pruhu, no častejšie stredom vozovky, bola chaotická. Krátke, ale intenzívne trúbenie klaksónov, cesta preplnená autami, chodcami, cyklistami a niekde aj dobytkom. Napriek tomu nevidela vynervovaných šoférov, práve naopak. Všetci boli nenásilne šťastní a mala pocit, že sa touto situáciou bavia. *Možno je to slnkom.*

Nina pricestovala na Srí Lanku hľadať pomoc pre svoje krehké, strácajúce sa zdravie, pretože verila v silu bylín, prírody a vedela, že jedlo môže byť liekom, ale aj jedom. Uvedomovala si, že najťažšie je pomôcť sám sebe a pohľad druhého človeka môže vyčistiť vlastný. Akosi nevysvetliteľne tušila, že práve tu nájde odpovede na všetko, čo potrebuje vedieť a podvedome cítila, že alternatívna liečba je pre ňu najlepším riešením.

Purí si ju so záujmom obzeral a čakal, kým sa začne pýtať. Pracoval na klinike so Šívom už niekoľko rokov, spoznal

veľa ľudí z Európy a vedel, že sa stále na niečo pýtajú. Nerozumel tomu, pretože on mlčal a počúval, aby sa veľa dozvedel. *Každý je nejaký.*

„Je to ďaleko?“ opýtala sa a vyzula si topánky, jediné topánky na nízkom opätku, ktoré doma našla.

„Ako pre koho. Pre toho, kto si chce pozrieť Srí Lanku, je to blízko a pre toho, kto je po ceste unavený, je to ďaleko.“ Usmial sa a opäť zmĺkol.

Viac sa nepýtala. Purího jazda jej pripomenula vlastné začiatky v autoškole a pri tej predstave sa pousmiala. Pridal plyn, aby následne mohol pritlačiť pedál brzdy a popritom sa ešte obzrieť po krajine, akoby tadiaľto prechádzal prvýkrát. Nina stiahla okienko a tiež sa zadívala na ubiehajúcu krajinu. Roviny okolo Colomba vystriedali kľukaté strmé cesty, lemované zelenými čajovými plantážami a ryžovými poličkami.

„Je to blízko,“ povedal po chvíli, podal jej fľašu s vodou a prstom ukázal na akýsi vrch. „Adamova hora. Niekedy ti o nej porozprávam legendu, ktorú som počul asi tisíckrát a stále je krajšia.“

„To verím. Som presvedčená, že tvoja verzia je najzaujímavejšia,“ usmiala sa.

„Ak to dovoľíš, tak áno.“ Prudko zabrzdil pri krajnici, vystrčil hlavu z okna, aby od miestneho predavača sediaceho na kraji cesty kúpil veľký trs banánov.

„To všetko zješ sám?“ vyzvedala, kým Purí ukladal ovocie na zadné sedadlo auta.

„Nie sú pre mňa. Sú pre Imranu, slonicu. Ak budeš chcieť, zoznámim vás.“

Ninu predstava slona v jej blízkosti vyplašila, a tak sa zmohla len na nepatrné prikývnutie. *Kde som to prišla? Bože, je tu všetko z čoho mám strach. Hady, veľké zvieratá, nepredvídateľné situácie.* Zhlboka sa nadýchla a rozkázala si nemyslieť a len sa dívať. Pozeráť sa na ponúkané a o ničom nepremýšľať. S úľavou zistila, že sa jej to darí a práve preto sa dokázala na svojho šoféra a sprievodcu usmiať. Po niekoľkých hodinách jazdy krajinou zastali pred malou budovou na kraji

džungle, obklopenou množstvom kokosových paliem. Vystúpila, s nemým úžasom sa porozhliadla po krajine a bez toho, aby sa na Purího pozrela, ticho skonštatovala:

„Mal si pravdu,“ odmlčala sa, „bolo to blízko.“

Pozrel sa na ňu viac než skúmavo a pristihol sa, že si ju nevysvetliteľne obľúbil. Pri pohľade na jej svetlé vlasy a krotký úsmev sa ho zmocnila nečakaná neha. Nepotreboval riešiť, ako dlho či krátko sa poznajú, cítil, vedel, že budú priatelia a nadobudol potrebu chrániť ju. Nechal ju, nech si dosýta vychutná pocit, ktorý sa zmocní človeka, keď príde do cieľa svojej cesty. Úľava i vzrušenie v jednom.

Nina sa vrátila do auta po svoje vyzuté topánky a možno prudký pohyb spôsobil, že sa jej zakrútila hlava. Purí ju pohoťovo chytil za lakeť a bez zbytočných slov viedol dovnútra.

Steny na chodbách kliniky boli pomaľované farbou kurkumy a všade, kde to bolo možné, boli v oknách rôzne druhy orchideí. Ninu potešilo zistenie, že klinika nepatrí k preplneným komerčným ajurvédskym centráram. „Pod, Šíva čaká.“ Purí ju jemne potisol do takmer prázdnej miestnosti.

Uprostred stál obrovský stôl stratený pod kopou kníh, dokonale bariérou medzi vchádzajúcimi a Šívom. Nina nedokázala identifikovať pikantnú vôňu šíriacu sa z hlinenej nádoby na stojane pri stole, ale dokázala si predstaviť, že by takto voňala aj jej čajovňa. Trochu neisto sa poobzerala okolo seba a teatrálné zakašľala. *Aké detinské, upozorniť na seba kašľaním.*

„Vitajte, už vás čakám.“ Drobný muž vystrčil hlavu spoza kníh, vlúdne sa na ňu pozrel a rukou jej naznačil, aby sa posadila.

„Ďakujem,“ odvetila, ešte stále stískajúc v rukách topánky.

„Vaši a moji priatelia majú spoločných priateľov...“ Na chvíľu zmĺkol. „...dobrých priateľov, ktorým na vás záleží.“

„Áno, mám šťastie na priateľov. Zaiste viete, že aj tento pobyt mi zaplatil doktor Guttman.“

Šíva sa usmial, podišiel k oknu a s rukami za chrbtom sa díval kamsi do diaľky. Po dlhej odmlke prehovoril bez toho, aby sa na ňu pozrel.

„Určite sa nájde spôsob, ako mu to oplatíte a možno ste mu to už dávno splatili. V najlepšom prípade na to ani nečaká.“

Nina celkom nerozumela jeho úvahám, preto mlčala a snažila sa zapamätať vypočuté slová.

„Odpočinite si a potom sa porozprávame o vašom zdraví a o tom, čo vás trápi. Teraz, ak dovolíte, ukážem vám vašu izbu.“ Sviežim krokom vykročil k dverám a nechal bosú Ninu aj Purího, aby ho nasledovali.

Chodby boli prázdne, všade vládlo vlhké ticho a Ninu si našla akási nečakaná clivota, ktorá človeka prepadne pri spomienke na domov.

Šíva zastal pred dverami, na ktorých bol precízne namaľovaný modrý slon s chobotom nahor a s rukou na kľučke na okamih zaváhal, akoby mu pri pohľade na zviera čosi napadlo. Nikto z prítomných si nevšimol jeho náznak šibalského úsmevu. Bez akéhokoľvek vysvetlenia sa otočil a otvoril dvere na vedľajšej izbe.

„Vaša izba. Budete sa o ňu deliť s Anabel.“

„Ale Anabel predsa rozpráva len po španielsky,“ zareagoval zaskočený Purí, „a v noci...“

Šíva pohľadom zastavil jeho slová a bez vysvetlenia vošiel do malej miestnosti s dvoma posteľami.

„To je v poriadku, spolubývajúca mi neprekáža.“ Nina vzala Purímu z rúk svoju batožinu a posadila sa na posteľ, ktorá jej mala patriť pár týždňov.

„Anabel je asi vo vašom veku,“ podotkol Šíva, akoby chcel týmto zistením vysvetliť svoje nečakané rozhodnutie a ticho sa vzdialil.

Purí nechápal, prečo Šíva ubytoval Ninu s Anabel, ktorá celé noci plače a takmer s nikým sa nerozpráva, keď dobre vedel, že vedľajšia izba je prázdna. Ale spomenul si na jeho nedávne slová: *Z jednej veci sa nauč všetko.*

3

Omamná vôňa, šíriaca sa vzduchom, prilákala Ninu k oknu. Ten výhľad ju ohromil a ak si niekedy predstavovala rozprávkovú krajinu, vyzerala práve takto.

Pod oknami sa rozprestierali slnkom zaliate záhrady oddelené pásmi džungľovej vegetácie.

„Purí, čo je to?“

„Políčka pre návštevníkov kliniky. Šíva trvá na tom, že ste návštevníci,“ usmial sa, „a vymyslel pre vás takúto formu terapie. Je presvedčený, že práca so zemou čistí myšlienky.“

„Každý má svoje políčko?“ začudovane sa na neho pozrela.

„Priestor na prácu dostanú všetci, no niektorí odmietnu. Ich rozhodnutie rešpektujeme. Pestujeme tu muškátový orech, vanilku, koriander a iné koreniny.“

Nina mala na jazyku ešte veľa otázok, ale vtom do izby vstúpila vychudnutá mladá žena s dlhými čiernymi vlasmi a trochu vyľakane sa pozrela na neznámu. Mala na sebe šaty s dlhým rukávom a Ninine pozorné oko si všimlo drahú látku a kvalitný strih.

Purí jej plynulou španielčinou vysvetlil situáciu a predstavil ju Nine.

„*Buenos días*. To je všetko, čo viem po španielsky, takže nepokecáme,“ skonštatovala Nina a podala jej ruku.

Anabel mlčky pozerala na ponúknutú dlaň. Na okamih zaváhala a jej túžbu opäťovať pozdrav vystriedal pocit, ktorý tak dôverne roky poznala. Vedela, že to neurobí, tak ako to neurobila už mnohokrát. Namiesto toho sa Nina pozrela do očí spôsobom, ktorý desil. V jej očiach sa zračila spupnosť, ukrývaný hnev a potláčané slzy. Nepotrebovala ďalší zhnusený pohľad na svoje ruky, nestála o ľútosť, s ktorou si nevedela rady. Mladá Španielka považovala zoznámenie za ukončené a predtým, ako si na znak nesúhlasu ľahla na svoju posteľ, venovala Purímu pohľad plný zlosti a očividnej otázky: *Prečo si ju sem priviedol? Chcem byť sama!*

Purí videné nekomentoval a nenápadne vykĺzol z izby. Veril, že stretnutie týchto dvoch žien bude mať zmysel, keď sa Šíva takto rozhodol.

Ženy osameli v dusivom tichu, netušiac, ako budú nasledujúce dni vedľa seba existovať. Nina si vybalovala batožinu a občas nenápadne pozrela na spolubývajúcu. Až teraz si všimla, že pokožku na krku má posiatu červenými flakmi a ruky so šúpajúcou sa kožou často zablúdia na predlaktia. *Och, nemala by sa toľko škrabať, bude ju to svrbieť ešte viac, ale aspoň viem, prečo tu je. To tu budeme takto ticho?* Znepokojená touto predstavou sa posadila k oknu a zhlboka sa nadýchla. Minúty ubiehali, bolo neznesiteľne teplo a jednoduché tyrkysové šaty sa jej nechutne lepili na telo. Vstala, vybrala z batožiny bielu tuniku a zamierila do kúpeľne. Anabel ležala na posteli a nevenovala jej žiadnu pozornosť.

Zmyjem zo seba pot aj ten nevraživý pohľad a potom musím niečo vymyslieť. Ak som cítila potrebu prísť práve sem, musí to mať hlbší zmysel. Nič na svete sa nedeje len tak.

Oprela sa dlaňami o stenu a nechala si stekať prúd vody po chrbte tak dlho, až ju začali kvapky vody páliť. Spomenula si, ako sa s Ronym prvýkrát milovali v sprche a premkla ju nečakaná túžba. *Och, Rony! Potrebujem objat', chýba mi tvoj smiech aj falošné pospevovanie v kuchyni, keď nám*

chystáš raňajky. Chýbaš! Naprázdno preglgla, aby uvoľnila hrču v krku a konečne zastavila vodu. Kým si prečesávala vlasy, takmer nečujne spievala zrkadlu Ronyho kúpeľňovú pieseň. Pojd', ukážu ti cestu rájem, jen dvě slova budu chtít. Dej mi dlaň a řekni: Tvá je a pak... Rozplakala sa.

Som smiešna a teatrálna. Ušla som od neho ako Popoluška z bálu. Mala by som mu dať vedieť, kde vlastne som. Utre-la si oči a pozrela sa na svoju tvár v zrkadle. Nebudem predsa plakať. Chcela som sem ísť a Guttmana to stojí nemálo peňazi. Ide sa žiť, dievča! Tu a teraz. Obliekla sa a než stisla kľučku na dverách, dvakrát sa zhlboka nadýchla.

„Takto to nepôjde, musíme s tým tichom niečo urobiť,“ postavila sa s rukami vbok pred spolubývajúcu.

„*No entender ni jota.*“ Zaskočená Anabel si podvedome zakryla dľaňou flak na krku a nechápavo pozerala na cudzinku.

„Na niečom sa dohodneme,“ posadila sa k nej na posteľ. „Budem sa s tebou rozprávať tak, ako keby si mi rozumela, a ty sa s tým vysporiadaj, ako vieš a chceš. Ak si sa rozhodla hnevať sa na celý svet, budiž, ale ja sa nemienim dívať na tvoju kyslú tvár, počúvať vzdychy a cítiť nepriateľský pohľad na svojom chrbte.“

„*No entender ni jota, no entender ni jota,*“ neustále opakovala a pre istotu zvýšila hlas.

„Tak vidíš. Toto je lepšie ako ticho,“ pousmiala sa. „U nás sa vraví, že nemému decku ani vlastná matka nerozumie.“

Vstala a spokojná sama so sebou sa rozhodla vychutnať si zapadajúce slnko. Pri dverách sa ešte otočila a na tvári spolubývajúcej ju prekvapil akýsi náznak pobavenia či záujmu.

Horúci deň vystriedala daždivá noc. Prudký lejak uspal Ninu do pokojného spánku a nebyť občasných vzlykov z vedľajšej postele, spala by neočakávane pokojne, napriek tomu, že nerada spávala v cudzej posteli. Mala nepríjemný zvyk predstavovať si pred spaním mimo domova všetkých ľudí, ktorí pred ňou v tej posteli ležali. Predstavivosť dáva ľuďom krídla, ale dokáže aj kradnúť sny.

Ráno ju čakal Šíva pri šálke čaju vo svojej pracovni a veselo sa zabával na Purího historkách o slonici, ktorú nečakane zdedil a po čase si ju dokonca oblúbil. Vedel rozprávať príbehy, o ktorých nikto nevedel, do akej miery a či vôbec sú pravdivé, ale všetci ich mali radi a chceli ich počuť. Niektorí ľudia, a Purí k nim patril, boli pre iných hromozvodom zlej nálady, boli darom.

„Môžem vojsť?“ opýtala sa Nina v pootvorených dverách. „Klopala som, ale asi ste nepočuli.“

„Poďte dnu, čakám vás.“ Šíva vstal a nechal Ninu, nech si sama vyberie, kam si chce sadnúť.

„Ja pôjdem, aj tak už musím do záhrady.“ Purí sa na Ninu povzbudivo usmial a zavrel za sebou dvere.

Vedela, že ju nečaká nič nepríjemné, no napriek tomu bola zo stretnutia nervózna. Čakala, kým Šíva prehovorí a nepokojnými prstami skrúcala okraj plátenných bielych šiat, akoby musela neustále zamestnávať svoje ruky aj myseľ. Ešte chvíľu sa na ňu sústredene díval pokojnými očami a zhlboka sa nadýchol.

„Nina, dokážete oddychovať?“

„Áno, samozrejme.“ Slová zdôraznila opakovaným prikývnutím hlavy a možno až príliš rýchlo.

„Viete relaxovať tak, že si odpočínate aj vaša myseľ?“

Na okamih zaváhala.

„Snažím sa, ale...“ Odmlčala sa a pohľad uprela niekam, kam sa ľudia pozerajú vtedy, keď premýšľajú o sebe. Doznáma, ktoré je známe každému. Po chvíli vošla prstami do vlasov, aby si upravila bezchybný účes.

„Ale?“ Mierne sa k nej nahol a výraz tváre mu veľkoryso zmäkol.

„Keď tak o tom teraz premýšľam, mám pocit, že to asi neviem.“ Usmiala sa na neho a s priznaním zmizla aj nervozita.

„Poznanie, že niečo neviem, je tiež poznaním.“ Dlaňou prikryl jej malú dlaň a povzbudzujúco ju potľapkal. „Telo má skvelú pamäť. Pamätá si všetko, čo ste kedy povedali, mysleli si, zjedli a každá myšlienka zanechá nepatrnú stopu aj na vašej telesnej schránke. To, ako držíme telo, ako sa pohybuje, je ovplyvnené aj našimi myšlienkami. Rád by som o vás niečo vedel.“

„Pýtajte sa!“ povedala odhodlane a trochu zvedavo.

„Spomeňte si, prosím, máme čas, na najvzdialenejší okamih vo vašom živote, kedy ste boli šťastná.“

Nina spontánne zdvihla nohy na gauč, členky ukryla v dlaniach, oprela sa bradou o kolená a jej pery sa postupne uvoľnili do úsmevu.

„Pamätám si na ten deň celkom presne. Mala som asi štyri roky, možno päť a bola jar, jeden z tých teplých jarných dní. Moji rodičia umývali okná, veľa činností robili spolu,“ usmiala sa, „a zo starého magnetofónu šumivo znela ABBA,

Dancing Queen. Je to možné, že si to pamätám, akoby to bolo včera?“ S údivom sa na neho pozrela a oči sa jej smiali.

„Je to možné. Boli ste predsa šťastná a to si človek zapamätá navždy.“

„Mama mi vložila do dlane pár drobných a poslala ma do obchodu čosi kúpiť. Nevieam, čo konkrétne to bolo, ale pamätám si, že mi dovolila obuť si nové lakované topánky s remienkom, ktorý sa zapínal na členku. Boli modré, mám ich stále pred očami. Keď som sa vracala, rodičia mi mávali z okna, ktoré sa lesklo na slnku a ja som bola nesmierne rozjarená a prešťastná.“ Detsky sa pri tejto spomienke usmiala a obraz, ktorý našla v pamäti ju dojal natoľko, že jej na okamih zvlhli oči.

„Dôvera, istota lásky a pokojné, bezpečné rodinné zázemie,“ zhlboka sa nadýchol, „uspokojiť tieto potreby je v živote dieťaťa, a nielen dieťaťa, veľmi dôležité,“ dodal a nechal Ninu, nech si spomienky vychutná naplno.

„Ďakujem, že ste ma na chvíľu vrátili do detstva.“ Letmo sa dotkla jeho ruky a nohy zložila na zem.

„To bola minulosť. A čo dnes? Čo vás robí šťastnou dnes?“

„Ešte nedávno by som si to netrúfala povedať, ale teraz to už viem. Doma ma čaká muž, s ktorým som šťastná. Tak obyčajne šťastná.“

„Obyčajné je najvzácnejšie, pretože je najpravdivejšie.“

„Áno, už to viem, preto som rozhodnutá vziať si ho. Teraz sa ma opýtate na najdesivejšie momenty v mojom živote?“ Pozrela na neho zvedavými očami.

„Nie, tie si pamätáte až príliš a ja vám prajem, aby ste si uchovávali v pamäti predovšetkým to, čo je pre vás dobré. Už sa nepotrebuje pitvať v bolestivom. Už ste to urobili veľa krát a práve preto ste tu.“

„Nepotrebuje ani vedieť, aké mám zdravotné problémy?“

„Nezaujímajú ma choroby, zaujímame ma vy. Nina – človek. Chápete, o čom rozprávam?“

„Myslím, že áno.“